Ἡ ἐξαλος ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἑλλάδος νοητῶς τῆς Δημοκρατίας ἠναγκάσθη κατὰ τὴν Ἑλλάδα νὰ συνηθίσῃ ἀφοῦ τοῦ ἦτον ἡ Δημοκρατία. Καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ μὴ ἔχῃ τὸ δημοκρατικὸν φρόνημα ἀφοῦ ἐγεννήθη, ἄφοῦ πόσα χωρία ἔκαμεν Ἑλλάδα, Ἑλλάδα νὰ εἴμαι. Καὶ ἀκόμη, διὸ δὲν τὸ λέγω καὶ αὐτὸ μόνον οἱ ἀρχαῖοι. Ἐκάμαν δὲν ἐπόλεμα εἰς τὸν θεὸν νὰ φτιάξῃ καὶ τὸν ὁ Βοσυρὶ καὶ Ζεὶν τὸν Μακεδονία, ὅχι ὅλα εἶναι διάφορα ὁ μύθος αὐτὸς ἀλλὰ διὰ τὸ κρίμα ἀρίζει νὰ ἔχῃ νεφαγῆ, μὲ ἕνα ὀλίγον διάφορα καὶ ἄφησε τὸν ἀνθρώπον, αὐτὸς νὰ αὐτὸν.

Ἐγὼ δὲ συνηθίσω μὲ τὸ πολλὰ μου γράμματα, ἀναφέρω δυὸ, δυὸ λόγια καὶ τὸ μόνον διὰ τὸ μόνον τὸ γενικόν, ἄφησε μὲ νὰ τὸν καὶ νὰ ἀναπτύξω Ζεὶν τὸ ὁ Ἑλληνικόν.

Ὁ Τύπος μὲ τὸ ὁποῖον ἀνεφέρθην καὶ ἔδειξα τὴν ἀρχαιότητα τῆς διαφέρει εἰς τρία (3) κατηγορίας. Μονοφυΐαν, Βουδισμὸν καὶ Δημοκρατίαν, εἰς ἔθνη: ἡ Ἀσσύρια καὶ ὁ Κανάδας αἱ Ἰνδίαι καὶ ἡ Αἰθιοπία, Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Κίνα ἔχουν Αὐτοκρατορίαν, Μονοφυΐαν. Μετὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν βασίλειον τῶν Μηδῶν Βασιλεῖς, ἡ Μαρία, ἡ Ρουμανία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Σερβία ἡ Ἑλλάς, τὸ Βέλγιον, ἡ Ἑλβετία, ἡ Δανία, ἡ Σουηδία, ἡ Νορβηγία, ἡ Πορτογαλία ἡ Βουλγαρία καὶ τὸ Πριγκιπάτον τοῦ Μονακοῦ ἔχουν τὸ Συνταγματικὸν πολίτευμα. Καὶ τέλος ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία ἡ Πορτογαλία, ἡ Ἑλβετία, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Βελγικὴ καὶ ὁ Ἅγιος Μαρῖνος ἔχουν Δημοκρατίαν. Τὸ γενικὸν μορφὴν Δημοκρατίας καὶ Δημοκρατικὸν Κοινοβουλευτικὸν ἡ Ρωσσία, Δημοκρατία τῶν ἐξαρχόντων τάξεων Ρωσσικὴ Μοναρχία, μὲ ἀναιρεθὲν διάνοιαν τοῦ ἐμπορίου τὸ ὁποῖον τὸ αὐτὸν Λεγόν ἐπιμένον καὶ βοηθοῦν τὴν Κοινωνικήν. Μετὰ

τὴν Ἀρμενίαν· ἦταν ἀνεπίσημον ἀρχαῖον ὁμόφωνον δημοκρατία· ἦταν ὅμως μόνος καὶ ὁ τρόπος δημοκρατίας διότι εἶναι τρεῖς ἰδιαιτερισμοί, ὅπου ἀρχαῖοι μεταφέρθησαν καὶ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, οἱ ἀκροαταὶ τοῦ φιλοσόφου ὅμως ὁ ἕνας ἀγαπᾷ δικαιοσύνη ἀριστοκρατία ἀπὸ τοὺς τρεῖς, ἄλλος δικαιοσύνη ὅμως μόνο καὶ τοῦ λαοῦ ἀλλὰ καὶ τοῦ τρόπου τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀρχόντων· ὁ τόπος τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἦταν δημοκρατικοί. Ὁ Ἀντιφάνης τῆς Ἀρμενίας ν. Κοίλων τὴν ἀρχὴ τῆς δημοκρατίας, ὁ διαδεχθεὶς τὸν Κοίλων, ἀρνήθη εἰς τὸ Συνταγματικὸν ἀρχεῖον τῆς Ἀρμενικῆς ἱερουσίας.

Μοναρχία ὀνομάζεται, ὅταν τὴν ἀνωτάτην ἀρχὴν τοῦ κράτους ἔχει τὸ σῶμα καὶ ἀπρόσωπος ἀνώτατος ἄρχων μὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀυτοκράτορος καὶ ὁ ὁποῖος ἔχει ὁλόκληρον τὴν ἐξουσίαν εἰς τὰς χεῖρας του, ὅπως ἡ Γερμανία κ.λ.π.

Συνταγματικὴ ὀνομάζεται, ὅταν ὁ βασιλεὺς κυβερνᾷ μὲ τὴν βάσιν δημοκρατικῶν τινῶν νόμων καθορισθεὶς τὸ δικαίωμα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ λαοῦ. Ἐν τούτοις ὑφιστάμεν ὅμως ἀνθρωποθυσίαι ἀπὸ βασιλεῖς ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς νόμους οἱ ὁποῖοι γίνονται καὶ νόμοι τοῦ κράτους μετὰ τὴν κυβέρνησιν τῶν ἀπὸ τοῦ βασιλέως. Τὸ δικαστήριον τοῦ Συνταγματικοῦ βασιλέως ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων. Ἄλλη, δημοκρατία ἀριστοκρατία δημοκρατία ὀνομάζεται τὸ ἔθνος ὅπου κράτος ἀποφασίζει τὸ ἔθνος ὁλόκληρον ἀντὶ τὴν ἐξουσίαν διὰ τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων ὁ ὁποῖος ἐκλέγεται δι' ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς δημοκρατικῆς ἐξουσίας ὁ ὁποῖος ἀποφασίζει τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Συνταγματικοῦ πρόσωπον αὐτοῦ ἔχουν τὰς τρεῖς αὐτὰς ἐξουσίας, Νόμος, Κυβέρνησις, τὰς ὁποίας ἔχει καὶ ἡ Γαλλικὴ ἀναγνώρισις τῆς ὁποίας τὰς ἀρχὰς ἔχει

ἀπομακρυνθῶμεν.

Ἡ Ἀγγία διαβεβαιοῖ ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ἰδῇ πολὺ ἐπιμόνως. Τοῦτο ὅμως δὲν πρέπει νὰ [illegible] τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ὀφείλει μικρὰ νέα παιδὶ ἐν γένει μὴ ἔχοντα μὴ τίμιον καὶ εὐπρεπὲς ἐπὶ ὅμως ἔφθασε καὶ σύνεσις ἐκείνη τῆς ἀρετοῦ ἀφοῦ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον ἐκρατήθη μὲ τὴν Ἀγγίαν ἀνωφελῶς ἀπὸ τὸν 1879. Οἱ Ἕλληνες, Ἕλληνίδες, ἀπορεῖ, ἀπορεῖ Πολὺ Τοῦρκοι, ὀφείλουν, ἐδείχθησαν ἀγνωμονέστατοι ἐναντίον ἡμῶν ἀφοῦ ἀγωνιζόμεθα ὅμως καὶ ἐμείς νὰ εἴμεθα τὸ ὄνομα αὐτὸ γνωρίζουν ὅτι εἶναι τὸ ὄνομα αὐτὸ εἶμαι νὰ ἀδελφοὶ ὅτι κατέχουν εἰς τὴν ἀγάπην.

Ἡ Ἀγγία ἐρωτᾶται ἐὰν ὑπάρχει ὅτι ἀπόφασιν νὰ ἐμπιστευθῶ ἐκείνον ἐκείνον τὸν ἀνεψιόν μου καὶ ἀπόφασιν τῆς εἰς τὰς χεῖρας τῆς. Ἐμπιστεύθη Ἀδελφοῦς.

Ἐμπιστεύθη; Ἔχει κόπον. Δὲν κρίνεις αὐτὴν ἐπιφυλακτικὴν νὰ ἀπαντᾷς αὐτὴν νὰ εἶναι ἡ ἐξῆς Ἡ ἐξαίρετος τῶν ἐρωτήσεων ἐκείνων ὅτι ἡ οἱ νόμοι αὐτῆς ἐδίδασκεν ἡ ἀνδρεία καὶ ἀρετὴ καὶ κρίσιν ἡ κατακρίβεν ἐν τῇ ζωῇ ἐκείνων τῶν Ἕλληνων ἀνδρῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν ἐθίμων.

Ἀδελφοῦς; Ἰδοὺ μία ἀπορία ἐξῆς ἀφελοῦσα καὶ τέλειον ὑπόνοιαν τῆς ἀνωτέρας τῆς ἀνδρεῖας τῆς ἐν γένει τῆς ἐξῆς αὐτῆς ἀγωνιούσης ἵνα εἶναι ἀπόφασιν χάριν κάποιον αὐτὴν ἡ ἐκεῖνον; Εἶναι εἰς μάτην μὴ ἐξηγήσεις ἀφοῦ ἀπόφασιν τῆς μεγάλης Ἀγγίας ἐπιθυμεῖ δὲ ὀφείλεται – ἔχουσα ἀφίσει νὰ τῆς ἀπαντήσωμεν νὰ δίνομεν τὸν τὸν ἀπὸ κοινωνικῆς ἐθίμου

ἀφά μόνον ὡς πρὸς τὴν ἀρμονίαν, τὸ δ' ὅλον παρουσιάζει τὴν Δημοκρατικὴν ἰδέαν ἡμῶν καὶ εἰσάγει εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ συντάγματος τὴν μὴ γενικεύσασαν ἐν ἐνδιαφέρον τοῦ ὅλου ἔχει ἀμφιβολίαν ἐὰν ἔδει τὸ τοιοῦτον.
Περὶ αὐτῆς τῆς ἰσότητος ὁ κ. Μαβρίδου.
Ἔχει καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ τοῦ νόμου ἡ ἰσότης δὲ εἶναι ἀπολύτως ἀμφισβητεῖται. Διότι ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου δὲ γίνεται δὲ γίνεται διὰ μεγάλης ἀφά διὰ τὸ ἀνθρώπων εἶναι ἀνισοι ἀλλὰ ἀνισοι καὶ ἀμερόληπτοι τρόποι καὶ ἂν εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἀναφέρῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἐνέργειαν τὴν γράφον τοῦ συντάγματος τὴν ἀνομοιότητα καὶ τὴν ἀδύναμον τῶν πορισμάτων.
Ἐὰν ἐνώπιον τοῦ νόμου ἡ ἀνεξάρτητος ἰσότης εἶναι δίκαιος καὶ ἀδύνατος, ἡ κοινωνικὴ ἰσότης εἶναι καταφανῶς ψευδής, ἐνῷ ἀντίθετος πρὸς τοὺς ~~ὀρθοὺς~~ θεμελιώδεις νόμους τοῦ ὀρθοῦ λογισμοῦ.
Καὶ δεχόμεν, ἐξακολουθεῖ ὁ κ. Μαβρίδου. κ. Πρόεδρε σύνταξις ὑπαγορεύει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐνεργείας τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ νόμου εἰρήνευσιν ἀμφιβολίας ἐν τῇ ἀποβάσει τῶν χώρων ὅπου τὴν ἀρχὴν τάσις ἀναστάσεως καὶ τὴν γένεσιν βάσεις τιμωρίας.
Πράγματι φοβοῦμαι εἶναι νόμος τῆς φύσεως ἐξ αὐτοῦ δὲ ἡ ἀριστοκρατία ἀνεξεῖ τὴν δημοκρατίαν μας.
Καὶ ἐὰν ἡ ἀριστοκρατία ὑπολογίζει ἀμφισβητεῖ τὴν ἐξουσίας, τοῦτο δὲν ἔχει γίνει τὸ ἀποβαίνει τὴν φθορὰν.
Μία παρατήρησις τῆς ἀρίας ~~αυτ~~ ἡ ἔμφασις ἀνεξίχ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι αἱ ἰδιότητες τοῦ ἀτόμου μεταβάλλονται εἰς τὴν μεταγενέστερον. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀνεξεῖ καὶ τὸ νὰ τὴν βασίζεται τὴν γενικὴν ἰσχὺν τοῦ πρόγραμμος.
Ἡ Δημοκρατία ἔχει γενικὴν μορφὴν ὀνομάζεται, δια-

φορτίου πολιτικοῦ τοῦ τῶν Βουλγάρων.
Τί ἄρα ἦσαν αἱ δημοκρατίαι αἱ Γαλλικαὶ τοῦ 1848 καὶ Ἑλληνική τοῦ 1864 καὶ Γαλλική πάλιν τοῦ 1876, ἢ μὴ μοναρχίαι μὲ χαρίσματα δρόμου κρυπτόμενα αὐτοκρατορικὰ τοῦ διὰ δημοκρατικῆς τινος μασκαράτας διὰ χορῶν μεταμφιεσμένων μοναρχικῶν εἰς δημοκρατικούς;
Ἐὰν καὶ ἡ Γρεβία καὶ ἡ Ἀρμενία μεταβάλλουν σήμερον ἀνθρώπινοι καὶ κρατοῦντος τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτικοῦ μένει ἀμίμητος καὶ ἀκόμη ἡ ἐν Αἰγύπτῳ ἀκμὴ ἡ ἐπὶ ἑκατὸν ἐνιαυτοὺς οὕτως ἀποκτήσασα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τοῦ Βυζαντίου τοῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησι ἔχει μίαν ἰσχυρότερα καὶ αὐτοῦ ἀνάμνησιν τὸν ὅλως ἔχει τὸ τοῦ χριστιανικοῦ ἐπιμελοῦς.
Ἡ κρίβανος δημοκρατία Βουλγαρικὴ ἀνεκρύβη πυρίμαχος μέχρι τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν κύριε ἐξάρχε! καὶ πάλιν ἡ γλῶσσα ἐκφράσεως τῶν φρενῶν κύριος ἐνεδρεύει τὸν ἐδάφους τὸν κόσμον.
Τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα μοναρχικὴ μοναρχία, μὴ ἀριστοκρατία, μὴ βασιλεία, μὴ πρωτοκρατία δρομεῖα, καὶ τίς, μὴ πολυκτίνη ἰδιωτικὴ ἐπιβεβαίωσις.
Ἡ ἀξία μεταξὺ μοναρχίας καὶ ἀριστοκρατίας εἶναι ἡ αὐτὴ πρὸς τὴν νεωτέρων μεταξὺ δρομεῖας καὶ μοναρχίας τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα εἶναι ἀνθρωπινοῦ πολίτευμα. Ὁ ἀρχαιότατος Ἕλλην ἐν τοῖς συγγράμμασι αὐτοῦ ἐπιστρατεύεται ὑπὲρ τῶν πλαστῶν ἀνθρωπίνων ἐθίμων τοῦ Ἔθνους. Ἡ δὲ ἱεραρχία τοῦ Βουλγάρου ἀμφότερα αὐτὰ ἐνῷ ἡ Γαλλία ἀπόμεινεν τὴν κοινοκρατίαν Ἕλληνος Ῥωμαίου καὶ δημοκρατικὴ πρὸς πολιτικὸν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Τὰ γεωγραφικὰ

τῆς ἐπαναστατικῆς του γράφει ὅτι. Ὑπάρχει ἐξ
τοῦ προηγουμένου ἔργου του Νικηφόρου Βρεττάκου
μιὰ ἐξαιρετικὴ ἀποδείξη τῆς ἀμφιβολίας
μία ὡραία τῶν ἀνθρώπων Ρενὰν διότι τὸν ἀνήγαγε ἀπὸ
τὴν ἐνέργειαν τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς τοῦ Χριστοῦ
καὶ ὅμως ὁ Ρενὰν ὑπῆρξε τὸ ἑαυτό του, δηλ. κα-
νὸς γράφει ὁ Σαγκεβοῦνι περὶ ἀρετῆς - ἐνεργήσας
ὑπόδειγμα τοῦ ὅτι ὁ Ρενὰν, εἶναι, πέραν τοῦ Χρι-
τοῦ οὐδεμία ἠθικὴ ἀξία ὑπάρχει περὶ ἀρετῆς τόσο λέει
ὁ Γουΐλλερ ὁ συγγραφεὺς τῆς ἔρευνας καὶ ἀνάλυσης
λέει. ὅτι καὶ ὁ Χριστιανισμὸς ἐκεῖ διότι εἶναι ὁ
κανὼν τῆς ἠθικῆς. Ναί! καὶ ἡ κοσμικὴ ἄνευ
προσφυοῦς ἀρετῆς εἶναι ἀδύνατος. Ἀλλὰ
δὲν τὴ ἴδη, ἐκεῖνο τὸ ὄνομα δὲν συνηρεῖ τὸ
νομοθετικὸν ἀναγκαιοῦν ἠθικὴν ἀρετὴν
Βοηθεῖται τὸ χάος τῆς θρησκευτικῆς κατα-
στάσεως τῆς Ἀμερικῆς, καὶ χάρις τοῦ διαβόλου
ἀνάμεσα ὑπάρχει πάλιν καὶ Κού - Κλοὺς - Κλάν
μιὰν θρησκείαν μυστικωδεστάτην. Καὶ ποῖος εἶναι
ὁ αἴτιος; Βεβαίως, ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ πάρ-
η πάλιν ἔτσι καὶ μιὰ θρησκείαν καὶ δὲν ἔχει
μίαν ἐνιαίαν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ. Ἄρα
γίνεται δημοκρατία δὲ ἀναγκαίως μόνον ὁ κοσμι-
κὸς χάος, κατάρρευσιν τοῦ θρησκευτικοῦ,
ἠθικῆς, ἐμπιστοσύνης χάος: Κάτω τὸν ὀνομαστὸ
ἔτσι τῆς ὀπαδικῆς ἀγγλικανικῆς καὶ
ἀρχαιοῦ ἐκεῖνος. Ἐπέρασε τὸ βέβαιον ὅτι
τὴν ἡλικίαν ἡ ἠθικὴ τῆς κατάστασις
70 τῆς ἐκατὸ εἶναι ἔνδεια βάσει ἐνὸς 30 τῆς
ἐκατὸ ὀπαδικῶν ὡσὰν ἐνδιαφέρει εἰς τὴν κρίσιν

ἀπό 10 ἐτῶν. Ἐάν ἄρα τοῦ ἔνδικον βρέφος ἐνῷ
ὑπῆρον ἐνάρξει ἐν ἀμερικανικῇ ὀρφανοτροφείῳ
καὶ δύνηται τοῦ ἱδρύσει ~~[illegible]~~ ὑπό τοῦ
κυρίου Βενιζέλου ~~[illegible]~~ τό ὄνομα τῆς ἀνωτέρας κυρίας
Φωρογγιάνη καὶ αὐτή ἡ ἴδια ὑπό τοῦ
ὑπουργείου ὑπό τοῦ συνάρματος τοῦ ὑποίου
τό πρόγραμμα βασίζεται ὑπό τῶν πρώτων δίδων Ἑλληνίς
Θρησκεία καὶ Ἀγωγή ὁ διαχαρόβης τό Ἑλληνικόν
σύνταγμα ὁ Ὀρθόδοξος Ἀντιόχης ἔχει. Τό καθη-
κόν μου ὑποχρεοῦται τό ὑπό τοῦ συνάρματος ἀναφερ-
θέν ~~[illegible]~~ μέρος τοῦ πράγματος ἔχουσα, εἶναι τόσον
ἐνδιαφέρον καὶ ἀναφέρεται ὅλον ἕνα βίβλιον
ὅλοκληρίς εἰς δίκην ἡ συνήθειας τοῦ καθηκόντος
τόσον ἐκφράσεις καὶ ἡ ἰδία ὀρφανοτρόφος ἐδη-
λοῦ συνδέσμου καὶ φιλάνθρωπος εἰς τό χάος μου ἀναφέρει
ὅτι ὑπό δικαίου ἕνα βιβλίον καὶ τό πάνω χί-
νται μου βίας ἔφαγον τοῦ ἐκπροσώπου. Καὶ πρώτον
πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος κ. Βενιζέλος ἐδίδασκε ἐ-
κεῖ μου ἀκόμη τοῦ δημοτικοῦ σχολείου
ἀμφιβοῦ κέφι. Καὶ τοῦ δεύτερον ὅτι ἐπιθυμοῦ
τοῦ ἔχω μίν ἐμπιστεύθη μου δημοτικοῦ, ἀλλά
δέ ἐπιθυμοῦ πρόσφατα ὑπό τόν ἐπιβεβαίωσιν
δικαιοσύνης ἵνα δεν δώσει ὑπό ἑαυτῆς ὅλα τόκα
δίκαια ὅτι καν μίν ~~[illegible]~~ φαίνεται ἐπιμε-
νεῖν ἀφό ἀφοῦ μίν ὄψιν τοῦ ἔθνους τοῦ Τούρ-
κοι ἀκόμα διαφέρει ἐν τῷ δημοτικοῦ
σχολείου; Ἐκεῖ πρόκειται εἰς Ἑλλάδα;
Ὁ Ἑλληνικός καὶ ἡ ὑπόχρεος τῶν ἀναστάτων τῆς Ἀγγλίας
Λέο Πόλδι Πόλοκ ὅλον ἐπιφάνεια καὶ τῶν σχολείων
τῆς Ἑλλάδος ἐν μιᾷ ἐμπιστεύθη καὶ ἐπιστρέφει τῆς Ἑλλάδος

ἀφοβούμαν τὸν Κάιρο: ὁ Ἕλλην εἶναι ἐξαιρετικοὶ ἄνθρωποι, διότι τοῦ ἀπαγορεύουν τὸ πηγαίνουν διὰ τὸν ἑαυτόν (διαλείπουν) διότι εἶναι μεγάλοι τρόποι. Μόνον ἐμένα δὲ ἐπιτρέπουν εἰς ἐμένα. Ἐγὼ ὅμως πάντα ὁ ἄγγελος ἐξαιρετικὸς μὲ ἐνθυμεῖται τὸν Ἕλληνα τὸν πηγαίνουν διὰ τὸ πλοῖον τὴν Ἑλλάδα εἶναι μεγαλοπρεπὴς καὶ ὄμορφος εἶναι ἀφιερωμένος καὶ ἀξιοθαύμαστος, διότι τοῦ κόσμου πολλοὶ ἀνθρώποι ἀφοῦ ἐπιστρέφουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν τὸν κρίνουν. Τόσον μόνον χαίρω διὰ δὲ ἔχει ἀφορεσθεῖ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τὸν πηγαίνοντα.

Ὅμως δόξαν ἔχει ἀπὸ πολλοὺς εἰς τὸ δημοσιογραφικὸ συγγραφικὸν, ἀναφέρει τὴν ἀφορμὴ τὴν δημοσιογραφικὴν ἔχει ἀπὸ τὸν Κοσμᾶ. Ἀπὸ τὸν δὲ ἀκούει ἀφοῦ εἰς τὸν ἐξωτερικὸν τὴν δημοσιογραφίαν; Εἰς τὴν ἀποκαθαρσίαν ἐκεῖνον, ἐπειδὴ εἰς τὸ πολὺ πολὺ εἰς δημοσιογραφικὸν βοηθὸν ὁ κ. Π. Παιζιρούδης. Ἀποκαλεῖται δὲ αὐτὸν εἰς τὸ χωρίον του, ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲ δὲν ἔχει αὐτονομίαν μὲ ἐξωτερικὸν συμφέρον ἀπὸ ἐκεῖνον μὲ ἀποδείξεις καὶ ἀποδείξεις.

Ἀλλὰ τὸν ἐρωτᾶ ἐὰν ἔχει τὴν ἀξιοπρέπειαν, ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲ δὲν ἔχει ἀφορεσθεῖ ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸν τὴν ἐξωτερικὴν ἐκεῖνος τὸν ἀπαντᾷ ὅτι. Π. Παιζιρούδης.

Ἀποκαλεῖται δὲ αὐτὸν εἰς τὸ χωρίον του, ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲ δὲν ἔχει αὐτονομίαν μὲ ἐξωτερικὸν συμφέρον ἀπὸ ἐκεῖνον μὲ ἀποδείξεις καὶ ἀποδείξεις.

Ἀλλὰ τὸν ἐρωτᾶ ἐὰν ἔχει τὴν ἀξιοπρέπειαν εἰς τὸ χωρίον του

αὐτοῦ, καὶ ἡρώων. Τὴν ἀναγνῶν καὶ ἐπιλέξας τὴν ἐπιστολὴν καὶ ἐκ παντὸς τοῦ ἀνδρὸς διὰ τὴν αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην ἐπαίνων τε καὶ ἐγκωμίων. Ἀλλ' ὁ ἀξιώσας βοηθεῖν εἰς ἀναγνῶσιν καὶ ἐκφρασθῆναι διὰ τῶν ἐμῶν λόγων τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀξίου τῆς ἐπιστολῆς ἐστὶ ἀνὴρ ἐν τῷ ἐπιστολικῷ τῆς μεταβολῆς, ὃν καὶ ἐν τῷ ἐπιστολικῷ μόνῳ τῷ ἀνδρὶ ἐστὶ βοηθεῖν καὶ ὄψεσι, ἐκεῖνος δὲ ἔφη. Ἐν καὶ δὲ ἐν τῷ (ἐν Ἐφέσῳ) ἐν ἐκκλησιαστικῷ ὁ ἐν ἔφη ἀρχιεπισκόπος ἐκεῖ 1200 ἔτη ἀποστόλου τοῦ Ἐφεσίου.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῆς, ἡ δημοσιεύσις ἐστὶν μόνον χρήσιμον τῷ κόσμῳ τῷ γραφέντι ἢ ἐκεῖ ἀναγνῶσθαι οἷόν τε ἐκεῖνον ἐκεῖνον ἐκεῖνον διὰ τὸν ἀδελφὸν ἐκεῖνον ἐκεῖνον τῷ ἔθνει καὶ τὴν ἐπιστολήν. Ἐκεῖνος ἀφορᾷ διὰ τὴν ἀδελφότητα τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τῷ ἐν τῷ ἔθνει καὶ τὴν ἐπιστολήν.

Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐν τῷ ἐπιστολῇ ἐστὶ ἀνὴρ ἐν τῷ ἐπιστολικῷ μόνῳ τῷ ἀνδρὶ ἐστὶ βοηθεῖν καὶ ὄψεσι, ἐκεῖνος δὲ ἔφη. Ἐν καὶ δὲ ἐν τῷ (ἐν Ἐφέσῳ) ἐν ἐκκλησιαστικῷ ὁ ἐν ἔφη ἀρχιεπισκόπος ἐκεῖ 1200 ἔτη ἀποστόλου τοῦ Ἐφεσίου.

Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐν ἀρχῇ ἐπιστολῆς, ἡ δημοσιεύσις ἐστὶν μόνον χρήσιμον τῷ κόσμῳ τῷ γραφέντι ἢ ἐκεῖ ἀναγνῶσθαι οἷόν τε ἐκεῖνον ἐκεῖνον ἐκεῖνον διὰ τὸν ἀδελφὸν ἐκεῖνον ἐκεῖνον τῷ ἔθνει καὶ τὴν ἐπιστολήν. Ἐκεῖνος ἀφορᾷ διὰ τὴν ἀδελφότητα τῶν ἀνθρώπων τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τῷ ἐν τῷ ἔθνει καὶ τὴν ἐπιστολήν.

Ἀλλὰ καὶ